

Arrest

nr. 82 838 van 11 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 31 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Kirgizische staatsburger. Uw vader is van Kirgizisch-Tataarse origine. Uw moeder is van Oeigoers-Russische origine.

U woonde samen met uw echtgenote, O.S. (...) (O.V. X), en jullie kind in de stad Bishkek.

U en uw broers, E.S. (...) en D.S. (...) (O.V. X), werkten als chauffeur-lifwachter bij het Openbaar Ministerie in Bishkek. Van 2007 tot 2009 werkten u en D. (...) voor E.S. (...), de toenmalige Procureur-generaal van Kirgizië, die nauwe banden had met president Kurmanbek Bakiyev. Vanaf 2009 werkte u voor M.K. (...), de procureur van de wijk Svertlovsk in Bishkek.

Uw problemen begonnen op 7 april 2010, toen er in Kirgizië een revolutie uitbrak tegen het bewind van president Bakiyev. Uw chef, die gelinkt was aan het oude bewind werd ontslagen en dook onder. U besloot ook een laag profiel te houden. U stuurde uw vrouw naar haar ouders en leefde zelf afwisselend bij uw broer en uw ouders. U kende geen problemen omwille van uw laatste chef K. (...), maar wel omwille van uw eerder werk voor S. (...).

In september 2010 kreeg uw broer D. (...) enkele dreigtelefoontjes van onbekenden. Ze eisten dat hij voor de rechtbank zou getuigen tegen jullie voormalige baas, E.S. (...), die was aangeklaagd omdat hij tijdens de revolutie het bevel zou hebben gegeven om te schieten op betogers. Uw broer weigerde dit omdat hij schrik had van S. (...), die nog steeds veel invloed had.

Op 13 september 2010 werd D. (...) thuis geslagen door drie onbekende mannen. Ze gooiden ook een brandbom naar zijn huis. Uw broer diende een klacht in bij de politie.

Op 16 september 2010 was u bij D. (...), toen dezelfde mannen opnieuw naar zijn huis kwamen. Ze wisten dat hij klacht had ingediend. U en uw broer werden opnieuw gevraagd te getuigen tegen S. (...), maar jullie weigerden. Jullie werden geslagen en gestoken met een mes.

Van 16 tot 27 april 2010 werden u en uw broer opgenomen in het ziekenhuis. Na jullie ontslag uit het ziekenhuis doken jullie onder. Enige tijd later kreeg uw broer een nieuwe telefoon met de vraag om te getuigen. Deze keer stemde hij in om tijd te winnen. Jullie besloten te vluchten.

Op 13 november 2010 vertrok u samen met uw echtgenote, uw kind, uw broer D. (...) en zijn zoon uit Kirgizië. Jullie hadden Franse Schengenvisa. Uw schoonzus, A.S. (...) (O.V. 6.746.602), en haar pasgeboren dochter bleven achter omdat uw broer voor hen niet meteen een visum had kunnen 1 krijgen. Jullie reisden eerst met de auto naar Almaty in Kazachstan. Vervolgens namen jullie het vliegtuig naar Parijs, vanwaar jullie met de bus verder reisden naar Brussel.

U kwam aan in België op 16 november 2011. U en uw vrouw vroegen asiel 25 november 2010.

Op 11 mei 2011 ontvingen jullie een beslissing 26quater: Frankrijk had, overeenkomstig de Dublin II-verordening, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van jullie asielaanvraag aanvaard.

Jullie keerden echter niet terug naar Frankrijk.

Op 3 augustus 2011 beviel uw vrouw in België van een zoon.

Op 12 oktober 2011 vroegen jullie een tweede maal asiel in België.

Uw neef, M.S. (...) (O.V. 6.686.609), en zijn echtgenote, E.N. (...) (O.V. 6.686.609), verblijven ook in België. Zij vroegen reeds asiel op 13 september 2010. Hun problemen zijn echter niet verbonden met de problemen van u en uw broer."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw broer, D.S. (...) (O.V. 6.746.602). U en uw broer zouden immers omwille van dezelfde redenen zijn vervolgd in Kirgizië.

In het kader van de door uw broer ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming. Het asielrelaas van uw broer werd ongeloofwaardig bevonden omwille van de verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw broer over de problemen die jullie samen zouden hebben meegemaakt.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw broer, die is gebaseerd op tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen jullie onderlinge verklaringen, werd als volgt gemotiveerd:

"U vreest dat u in Kirgizië zult worden vermoord. Indien u niet zou getuigen tegen E.S. (...), zou u worden gevisieerd door de aanhangers van de nieuwe regering. Indien u wel zou getuigen, vreest u de wraak van uw voormalige baas.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste kan er geen geloof worden gehecht aan uw verhaal over de telefonische bedreigingen. Uw verklaringen en de verklaringen van uw broer bleken immers op verschillende punten tegenstrijdig. Zo vertelde u dat u in juni of juli 2010 voor het eerst telefonisch werd bedreigd door onbekenden. U zei dat u uw broer hierover meteen, nog diezelfde dag, had ingelicht (CGVS, p. 21). Uw broer vertelde echter een ander verhaal. Hij beweerde dat u pas voor het eerst zou zijn bedreigd in september 2010 (CGVS A. (...), p. 17-18). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen uw broer met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde hij dat u naar zijn aanvoelen voor het eerst was bedreigd in september (CGVS A. (...), p. 23). Deze uitleg is niet afdoende. Er kan immers worden verwacht dat uw broer het moment waarop u werd bedreigd, en waarop hij vernam dat hij potentieel ook

gevaar liep, beter kan situeren in de tijd. Daarenboven bleken jullie verklaringen ook tegenstrijdig over het aantal keer dat u telefonisch werd bedreigd vóór de onbekende mannen naar uw huis kwamen om gewelddaden te plegen. U verklaarde dat dit slechts één keer was gebeurd, terwijl uw broer beweerde dat u in september 2010 meermaals telefonisch werd bedreigd en dat u hem hierover telkens inlichtte (CGVS A. (...), p. 17-18). Toen uw broer met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef hij bij zijn versie (CGVS A. (...), p. 23). Deze tegenstrijdigheid blijft dus bestaan. De vaststelling dat u en uw broer herhaaldelijk manifest tegenstrijdige verklaringen aflegden over de telefonische bedreigingen, die het begin van jullie problemen zouden hebben betekend, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas in ernstige mate.

Ten tweede bleken u en uw broer inconsistente verklaringen af te leggen over de identiteit van jullie vervolgers. U verklaarde dat u daags na de telefonische bedreigingen naar uw chef op het werk ging om de situatie uit te leggen. Uw chef vertelde dat u vermoedelijk werd gedwongen om te getuigen tegen S. (...), de vorige Procureur-generaal, op instigatie van B. (...), de huidige Procureur-generaal. Volgens uw chef zat deze B. (...), met wie u vroeger ooit een persoonlijke aanvaring zou hebben gehad, achter de dreig telefoons en de latere fysieke aanvallen op u en uw broer (CGVS, p. 22-23, 28-29). Toen uw broer werd gevraagd door wie jullie eigenlijk werden vervolgd, vertelde hij dat personen van de tijdelijke overgangsregering in Kirgizië waarschijnlijk verantwoordelijk waren voor jullie vervolging. Hij noemde ook de naam van B. (...). Toen uw broer werd gevraagd of deze B. (...) al dan niet iets te maken had met jullie problemen, antwoordde hij echter ontkennend. Toen uw broer vervolgens werd geconfronteerd met uw verklaring, dat u via uw chef hebben vernomen dat de huidige Procureur-generaal verantwoordelijk zou zijn voor jullie problemen, bleek hij hier niet van op de hoogte (CGVS A. (...), p. 23-24). Dit is niet geloofwaardig. Indien u werkelijk via een goed 2 ingelichte bron – uw chef was hoofd van een staatsorgaan – zou hebben vernomen dat de Procureur-generaal van de Republiek Kirgizië verantwoordelijk was voor jullie problemen, dan kan redelijkerwijs worden verwacht dat u uw broer hiervan op de hoogte zou stellen, zelfs al gaat het om een nog onbevestigd vermoeden. De informatie over wie er verantwoordelijk was voor de bedreigingen (en de latere fysieke aanvallen) was voor jullie beiden immers van cruciaal belang om het risico in te schatten dat jullie verder konden lopen. De vaststelling dat u en uw broer inconsistente verklaringen aflegden over wie er precies verantwoordelijk was voor jullie problemen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Ten derde is het zeer opmerkelijk en niet geloofwaardig dat uw broer nauwelijks iets scheen te weten over de bescherming die u zou hebben gezocht bij de politie. U vertelde dat u op 13 september 2010 thuis was aangevallen. U zou zijn geslagen en men zou uw huis in brand hebben willen steken. Op 14 september 2010 zou u naar de politie zijn gegaan. U verklaarde dat de politie uw klacht ook effectief noteerde (CGVS, p. 11, 25, 28). Het document dat u in dit verband voorlegde, vermeldt ook dat er een strafonderzoek zou zijn geopend. Hoewel uw broer op de hoogte was van het feit dat u een klacht zou hebben ingediend, bleek hij niet te kunnen situeren wanneer u dat precies had gedaan. Uw broer vertelde dat hij op de avond van 13 september 2010, de dag dat u thuis was aangevallen, naar uw huis was gekomen. Hij wist echter niet of u toen al naar de politie was gegaan, of, dat u pas later naar de politie zou zijn gestapt (CGVS A. (...), p. 19). Dit is niet geloofwaardig. Indien uw broer u werkelijk zou hebben bezocht nadat u die dag thuis was aangevallen, dan kan er redelijkerwijs worden verwacht dat hij weet of u al meteen bescherming had gezocht, of, dat u eventueel nog van plan was om bescherming te gaan zoeken bij de politie. Daarenboven bleek uw broer ook niet te weten hoe de politie had gereageerd op uw klacht. Uw broer vertelde dat personen die behoren tot etnische minderheden vaak worden weggestuurd wanneer ze een klacht willen indienen bij de politie. Toen uw broer werd gevraagd wat de politie in uw geval had gedaan, bleek hij niet te weten of uw klacht effectief was aangenomen of dat u eventueel zonder gevolg was weggestuurd (CGVS A. (...), p. 19). Dit is opnieuw niet geloofwaardig. Indien jullie beiden worden vervolgd omwille van dezelfde redenen, dan mag immers worden verwacht dat uw broer weet of uw klacht bij de politie al dan niet werd aanvaard. Het feit dat u in het kader van uw asielrelaas een document voorlegde dat vermeldt dat de politie zelfs een strafonderzoek zou hebben geopend, maakte de onwetendheid van uw broer des te meer ongeloofwaardig. Deze vaststellingen vormen een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van jullie asielrelaas.

Ten vierde legden u en uw broer ook tegenstrijdige verklaringen af over het incident op 16 september 2010, toen jullie beiden werden geslagen en neergestoken. U verklaarde dat u en uw broer thuis waren toen drie onbekende mannen aan de poort kwamen. U ging eerst naar buiten en begon een discussie met deze mannen. Even later kwam uw broer naar buiten en mengde hij zich in het gesprek. Na deze conversatie werden jullie vervolgens beiden geslagen en neergestoken (CGVS, p. 26). Uw broer gaf echter een andere versie van dit verhaal. Hij beweerde dat u, op het moment dat hij buiten kwam, reeds in een plas bloed op de grond lag. Uw belagers waren u op dat moment aan het schoppen. Na een korte discussie, zou uw broer vervolgens ook zijn toegetakeld door deze mannen (CGVS A.

(...), p. 16, 22-23). Toen uw broer met deze verschillende versies werd geconfronteerd, kon hij hier geen afdoende verklaring voor bieden (CGVS A. (...), p. 24).

Ten vijfde is het zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat zowel u als uw broer moeite hadden om het laatste contact met jullie vervolgers te situeren in de tijd. U vertelde dat u na uw ontslag uit het ziekenhuis op 27 september 2010 nog één keer werd opbeld. U kreeg opnieuw de vraag om te getuigen tegen S. (...). U verklaarde dat u toen instemde met dit verzoek met de bedoeling om tijd te rekken. U vertelde dat u dit laatste telefoontje kreeg in oktober 2010. Gezien het grote belang van deze gebeurtenis is het echter niet geloofwaardig dat u deze gebeurtenis niet nauwkeuriger kon situeren in de tijd (CGVS, p. 17). Ook uw broer kon dit incident niet situeren. Hij kon zelfs niet zeggen of u dit telefoontje had ontvangen net na jullie ontslag uit het ziekenhuis, een week later of pas vlak voor jullie gezamenlijke vertrek uit Kirgizië (CGVS A. (...), p. 21).

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van u en uw broer dat jullie vervolgd zouden worden door (handlangers van) het nieuwe bewind in Kirgizië omdat jullie weigerden te getuigen tegen jullie voormalige baas E.S. (...). Jullie bleken immers manifest ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over kernelementen van jullie asielrelaas; zoals de verschillende telefonische bedreigingen, het incident waarbij jullie beiden werden aangevallen, de identiteit van jullie vervolgers en uw poging om bij de politie bescherming te zoeken tegen de bedreigingen.

In zoverre u of uw broer zouden beweren dat jullie in Kirgizië een risico op vervolging zouden lopen, louter omwille van jullie associatie met het regime van voormalig president Bakiyev, moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er niet langer sprake is van vervolging van ex-aanhangers van Bakiyev (cf. SRB 'Politieke situatie in Kirgizië na april 2010' in bijlage). Vele ex-aanhangers hebben zich aangesloten bij de partij Ata-Zhurt die van oktober 2010 tot december 2011 deel uitmaakte van de regeringscoalitie. Ook zijn ex-aanhangers van Bakiyev benoemd geworden in de administratie en is ook één van hen als gouverneur aangesteld. Er zijn sindsdien ook geen meldingen meer dat ex-aanhangers van Bakiyev nog werden blootgesteld aan intimidatie of buitengerechtelijke vervolging. In deze context is het dus niet aannemelijk dat de loutere associatie met het oude regime, omdat jullie voor een ex-aanhanger van Bakiyev zouden hebben gewerkt, aanleiding zou geven tot vervolging.

De documenten die u en uw broer voorlegden in verband met jullie werk en jullie problemen, kunnen de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas niet herstellen. Uw werkbadge, de foto van u met E.S. (...), de werkbadge van uw broer, het werkboekje van uw broer, het benoemingsattest van uw broer, de aanbevelingsbrieven van de werkgevers van uw broer attesteren dat jullie tewerkgesteld waren bij het Openbaar Ministerie in Bishkek. De twee krantenknipsels die u en uw broer afzonderlijk voorlegden, vermelden volgens jullie verklaringen dat er na de revolutie van april 2010 een rechtszaak werd aangespannen tegen voormalig Procureur-generaal E.S. (...) (CGVS, p. 9; CGVS A. (...), p. 9-10). Deze documenten kunnen echter niet gezien worden als een bewijs van de problemen die jullie zouden hebben gekend. Zoals hier reeds uitvoerig werd beargumenteerd, bleken jullie verklaringen over de problemen die jullie zouden hebben gekend omwille van jullie werk voor S. (...) echter niet geloofwaardig. Wat betreft de medische attesten die u en uw broer voorlegden en die vermelden dat jullie beiden van 16 tot 27 september 2010 met verwondingen zouden zijn opgenomen in het ziekenhuis, merkt het Commissariaat-generaal op dat deze attesten, volgens jullie verklaringen, geen melding maken van de oorzaak van jullie verwondingen (CGVS, p. 11; CGVS A. (...), p. 9). Deze medische attesten kunnen dus niet worden gezien als een bewijs voor jullie verklaringen dat jullie in het ziekenhuis belandden omwille van de problemen die jullie hadden met (handlangers van) het nieuwe bewind in Kirgizië. Vervolgens legde u een attest van de politie voor, dat u volgens uw verklaringen zou hebben verkregen toen u op 14 september 2010 een klacht ging indienen naar aanleiding van de slagen door onbekenden en de poging tot brandstichting op 13 september 2010. Dit document vermeldt dat er naar aanleiding van uw klacht een strafzaak zou zijn geopend. In dit verband werd reeds eerder opgemerkt dat het niet geloofwaardig was dat uw broer absoluut onwetend was over uw klacht en het openen van een strafzaak bij de politie. Daarenboven is het minstens opmerkelijk dat de inhoud van dit politieverslag uiterst vaag is. Dit document vermeldt immers dat u 'in de periode tussen 13 en 15 september 2010' het slachtoffer zou geweest zijn van een 'verschillende pogingen tot afrekening op basis van etnie' (CGVS, p. 28). Indien u effectief een klacht zou hebben ingediend naar aanleiding van een specifiek incident bij u thuis op 13 september 2010, dan kan worden verwacht dat een authentiek politie-atteest melding zou maken van enkele concrete zaken; zoals de juiste datum van het delict, de exacte plaats van het gebeuren, het aantal betrokken personen, een concrete omschrijving van alle feiten, etc. Voorts moet worden opgemerkt dat dit document helemaal niet voldoet aan de vormvereisten voor een document uitgegeven door een officiële instantie: dit halve (afgescheurde) A4 blad vertoont immers, op een

stempel na, geen hoofding van de betrokken dienst en is bovendien niet gedateerd. Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet dan ook afbreuk aan de bewijswaarde van dit document.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van echtgenote, A.S. (...) (O.V. 6.746.602), uw broer, A.S. (...) (O.V. 6.728.678), en uw schoonzus, O.S. (...) (O.V. 6.746.602), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

Tenslotte, voor wat betreft uw bewering dat u in uw jeugd twee keer werd geslagen door andere jongens omwille van uw gemengde etnische origine en dat u en uw vrouw op straat werden aangesproken omdat jullie Russisch praten en de Kirgizische taal niet machtig zijn, meent het Commissariaat-generaal dat, hoewel deze vormen daden van racisme laakbaar zijn, de door u beschreven situatie niet kan worden gezien als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw rijbewijs, uw militair boekje, de identiteitskaart van uw vrouw, de geboorteakte van uw vrouw, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten louter identiteitsgegevens, die in deze beslissing niet ter discussie staan. De overige documenten die u voorlegde, werden reeds besproken in de hierboven geciteerde beslissing.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van echtgenote, O.S. (...) (O.V. 6.746.602), en uw schoonzus, A.S. (...) (O.V. 6.746.602), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 31 maart 2012 de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting met betrekking tot het Vluchtelingenverdrag en het objectieve en subjectieve element van het begrip vrees voor vervolging en komt tot het besluit dat er gevallen kunnen zijn waarin het louter behoren tot een etnische, sociale of godsdienstige groep, rekening houdende met de specifieke omstandigheden waarin deze groep zich bevindt, de vrees om te worden vervolgd, rechtvaardigt. Hij verwijst dienaangaande naar passages uit de procedurediagen van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met deze elementen en principes doordat het Commissariaat-generaal: ten eerste verzoekers identiteit - geattesteerd door het neerleggen van zijn intern Russisch paspoort- niet in twijfel trekt; ten tweede niet op geldige wijze de elementen van vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2). 2 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) weerlegt, zoals uitgelegd door verzoeker ter ondersteuning van zijn asielaanvraag; ten derde op geen enkele wijze de broer van verzoeker, D., heeft geconfronteerd met de zogenaamde contradicties; ten vierde geen enkele precieze verwijzing doet naar pertinente bronnen en zich enkel tevreden stelt met te verwijzen naar het Cedocadocument, zonder te verduidelijken welke informatie-elementen van toepassing zouden zijn op hem; ten vijfde niet op geldige wijze de mogelijkheid weerlegt voor verzoeker om "zware aantastingen" (bedoeld wordt ernstige schade) te ondergaan, zoals voorzien in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker voert verder de schending aan van de artikelen 48/3,§5, 48/4, 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet, een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van het artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 dat de procedure voor het Commissariaat-generaal regelt, alsook haar functionering en een schending van het principe van het voordeel van de twijfel waar de asielzoeker van geniet.

Tevens legt verzoeker een gedeeltelijke en verkeerde lezing van het Cedoca-document bijgevoegd bij het administratief dossier ten laste aan de commissaris-generaal en een manifeste appreciatiefout bij de beoordeling van zijn verklaringen en een gebrek aan motivering van de beslissing houdende weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in het 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker baseert zich op het Cedoca-document "*Kirgizië: Politieke situatie sinds april 2010 (na val van Bakiyev)*" van 30 augustus 2011 om te stellen dat hij, in geval van terugkeer naar zijn land, het risico loopt opnieuw slachtoffer te worden van vervolgingen omwille van zijn band met de voormalige president Bakiyev.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal te kort is geschoten in zijn verplichting om de aangebrachte elementen te onderzoeken en aldus de beslissing niet op een geldige en adequate manier is gemotiveerd.

Verzoeker wijst er op dat zijn broer D. door de commissaris-generaal op geen enkele manier geconfronteerd werd met de vastgestelde contradicties waardoor artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 werd geschonden.

Verzoeker onderneemt vervolgens een poging om de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties te weerleggen.

Aangaande de telefonische bedreigingen die de broer van verzoeker D., ontving, werpt verzoeker op dat zijn verklaringen en deze van zijn broer, D., niet als werkelijke tegenstrijdigheden kunnen worden beschouwd, gezien ze verklaarden "*niet zeker te zijn*", wat betreft verzoeker, van het ogenblik waarop zijn broer D. deze telefonische bedreigingen had ontvangen voor de eerste keer en wat betreft D., het ogenblik waarop hij verzoeker op de hoogte heeft gebracht van deze telefonische bedreigingen.

Aangaande de identiteit van de vervolgers, wijst verzoeker vooreerst op fouten in de verhoorverslagen van zijn broer D., waarin de naam "Bekzurkanov" wordt vermeld, terwijl de beslissing tot weigering genomen ten aanzien van hem, de naam "Bezurkanov" vermeldt.

Bovendien, en in tegenstelling tot de motivering van de bestreden beslissing op dit punt, vermelden de verhoorverslagen van verzoeker wel degelijk de naam "Bezurkanov" en niet "Bekzurkanov.". Het lijkt volgens verzoeker evident dat de verhoorverslagen grote fouten bevatten en dat de betrouwbaarheid er van in vraag kan worden gesteld.

Verder merkt verzoeker op dat de zogenaamde "Bekzurkanov", als de huidige procureur-generaal, deel uitmaakt van de personen die deel uitmaken van het transitierégime in Kirgizië. Ook verzoeker verklaarde dat de bedreigingen afkomstig zijn van personen die deel uitmaken van de voorlopige regering van Kirgizië en heeft in navolging van zijn broer D., de genaamde "Bekzurkanov." genoemd, hetgeen perfect overeenkomt met de verklaringen van zijn broer D..

Aangaande de vraag van de broer aan de politie om bescherming, werpt verzoeker op dat hij zijn broer niet heeft vergezeld naar de politie om er klacht neer te leggen, waardoor het voor hem extreem moeilijk is om met zekerheid de exacte datum te kennen op dewelke zijn broer D. zich naar de politie heeft begeven. Hij heeft bovendien duidelijk verklaard dat hij niet weet welk gevolg er werd gegeven aan de klacht door de politie. Dit betekent volgens verzoeker echter niet dat hun verklaringen ontdaan zouden zijn van credibiliteit.

Verzoeker geeft aan dat zijn broer D. ook in het kader van zijn asielaanvraag een document heeft neergelegd dat getuigt van het neerleggen van een klacht bij de politie op datum van 14 september 2010. Verzoeker benadrukt dat het Commissariaat-generaal de authenticiteit van dit document niet in twijfel trekt. Het Commissariaat-generaal legt volgens verzoeker geen enkel document voor, waaruit zou blijken dat een dergelijke klacht bepaalde vermeldingen moet bevatten. De redenering van het Commissariaat-generaal is volgens verzoeker dan ook subjectief en wordt door geen enkel document ondersteund, aldus verzoeker. Volgens verzoeker werd dit document dan ook ten onrechte ter zijde geschoven.

Verzoeker stelt dat er aangaande het incident van 16 september 2010 geen echte contradicties zijn, ondanks het feit dat de formulering van deze gebeurtenissen, niet identiek zijn voor de twee broers. Bovendien, aldus verzoeker, werd zijn broer D. nooit geconfronteerd met de verklaringen van verzoeker. Verder wijst verzoeker er op dat hij en zijn broer een origineel medisch getuigschrift hebben voorgelegd, waarin wordt vermeld dat ze beiden gehospitaliseerd werden tussen 16 en 27 september 2010. Verzoeker stelt dat de authenticiteit van dit getuigschrift niet in twijfel wordt getrokken. Bijgevolg vormt dit document volgens verzoeker een begin van bewijs van de ingeroepen gebeurtenissen en had dit dus in aanmerking moeten worden genomen door de commissaris-generaal.

Aangaande het laatste contact met hun vervolgers wijst verzoeker opnieuw op de afwezigheid van confrontatie van zijn broer met deze tegenstrijdigheid en ontkent hij dat er sprake is van een tegenstrijdigheid.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij verwijst hier ook naar het Cedoca-document en stelt dat op basis van deze informatie niet kan uitgesloten worden dat hij, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het slachtoffer zal worden van folteringen, druk, zware psychologische en/of onmenselijke of vernederende behandelingen. Volgens verzoeker schuift de commissaris-generaal ten onrechte deze informatie ter zijde waardoor hij in gebreke gebleven is om de bestreden beslissing te motiveren aangaande artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar rechtsleer en rechtspraak aangaande de motiveringsplicht en besluit dat deze is geschonden.

Verzoeker vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing nietig te verklaren en ze terug te sturen naar de commissaris-generaal voor bijkomende informatie.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen, wijst de Raad er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

De Raad merkt verder op dat waar verzoeker een theoretische uiteenzetting geeft met betrekking tot het Vluchtelingenverdrag en het objectieve en subjectieve element van het begrip gegronde vrees voor vervolging, een theoretische uiteenzetting niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Waar verzoeker ten slotte verwijst naar rechtspraak, onderstreept de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

Waar verzoeker een schending inroept van artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003, merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of artikel 17 §2 van het voormelde Koninklijk Besluit nog van toepassing is na de opheffing van de artikelen 63/2 en 63/3 van de vreemdelingenwet, dit artikel bepaalt dat:

“ [...] § 2. Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de verklaringen door hem gedaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dient hij in principe de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren. [...]”

Uit de lezing van het artikel blijkt dat de commissaris-generaal niet verplicht is over te gaan tot dergelijke confrontatie. Een beslissing van de commissaris-generaal kan gebaseerd zijn op elementen of tegenstrijdigheden waarmee de asielzoeker niet vooraf geconfronteerd werd. Geen enkele rechtsregel of rechtsbeginsel schrijft voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker vooraf moet confronteren met dergelijke informatie (RvS 14 juni 2006, nr. 160.052, X).

2.6. De Raad treedt verzoeker bij waar deze in zijn verzoekschrift stelt dat zijn identiteit, geattesteerd middels zijn intern Russisch paspoort, niet in twijfel wordt getrokken.

Echter, het feit dat de identiteit van een persoon bewezen wordt geacht, betekent niet automatisch dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade aannemelijk werd gemaakt. Deze vrees dient immers steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen –ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de bestreden beslissing geen enkele precieze verwijzing doet naar pertinente bronnen, en de commissaris-generaal zich tevreden stelt met een verwijzing naar het Cedoca-document, zonder te verduidelijken welke informatie-elementen van toepassing zouden zijn in casu.

De Raad stelt vast dat deze bewering feitelijke grondslag mist; in het administratief dossier is er immers een kopie van de door de commissaris-generaal gebruikte informatie terug te vinden, met name een “*Subject Related Briefing – “Kirgizië” “Politieke situatie sinds april 2010 (na val van Bakiyev)”* van Cedoca van 30 augustus 2011. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar de specifieke inhoud van dit document, zodat het verwijt van verzoeker dat de commissaris-generaal heeft nagelaten te verwijzen naar de bronnen die werden gebruikt, niet opgaat.

2.7. De bestreden beslissing stelt dat het asielaanvraag van verzoeker gebaseerd is op dezelfde motieven als zijn broer, D.

Verzoeker betwist dit in zijn verzoekschrift van 31 maart 2012 niet.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht verwezen naar de weigeringsbeslissing in hoofde van verzoekers broer, D., zodat de motieven die deze beslissing schragen ook de motieven vormen van de bestreden beslissing.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal derhalve in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag heeft besloten.

Zo merkte de commissaris-generaal terecht op dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verhaal over de telefonische bedreigingen. Verzoeker en diens broer legden immers herhaaldelijk manifest tegenstrijdige verklaringen af over deze telefonische bedreigingen, die het begin van hun problemen zouden hebben betekend.

“Zo vertelde u dat u in juni of juli 2010 voor het eerst telefonisch werd bedreigd door onbekenden. U zei dat u uw broer hierover meteen, nog diezelfde dag, had ingelicht (CGVS, p. 21). Uw broer vertelde echter een ander verhaal. Hij beweerde dat u pas voor het eerst zou zijn bedreigd in september 2010 (CGVS A. (...), p. 17-18). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen uw broer met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde hij dat u naar zijn aanvoelen voor het eerst was bedreigd in september (CGVS A. (...), p. 23). Deze uitleg is niet afdoende. Er kan immers worden verwacht dat uw broer het moment waarop u werd bedreigd, en waarop hij vernam dat hij potentieel ook gevaar liep, beter kan situeren in de tijd. Daarenboven bleken jullie verklaringen ook tegenstrijdig over het aantal keer dat u telefonisch werd bedreigd vóór de onbekende mannen naar uw huis kwamen om gewelddaden te plegen. U verklaarde dat dit slechts één keer was gebeurd, terwijl uw broer beweerde dat u in september 2010 meermaals telefonisch werd bedreigd en dat u hem hierover telkens inlichtte (CGVS A. (...), p. 17-18). Toen uw broer met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef hij bij zijn versie (CGVS A. (...), p. 23). Deze tegenstrijdigheid blijft dus bestaan.”

Verzoeker voert ter verweer in zijn verzoekschrift aan dat zijn verklaringen en deze van zijn broer niet als werkelijke tegenstrijdigheden kunnen worden beschouwd, gezien ze verklaarden “niet zeker te zijn”, wat betreft verzoeker, van het ogenblik waarop zijn broer D. deze telefonische bedreigingen had ontvangen voor de eerste keer en, wat betreft zijn broer, D., het ogenblik waarop hij de verzoeker op de hoogte heeft gebracht van deze telefonische bedreigingen.

Dit verweer is niet dienend. Het moment waarop de telefonische bedreigingen werden ontvangen en het ogenblik waarop verzoeker door zijn broer werd op de hoogte gebracht van deze bedreigingen, betreffen immers geen details, maar maken omstandigheden van de gebeurtenissen uit van het asielaanvraag die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot de vlucht uit het land van herkomst. De commissaris-generaal kon wel degelijk redelijkerwijze verwachten dat verzoeker en zijn broer hieromtrent eensluidende verklaringen aflegden, quod non in casu.

Verder stelde de commissaris-generaal in zijn beslissing vast dat verzoeker en diens broer inconsistente verklaringen aflegden over de identiteit van hun vervolgers.

Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift correct op dat de schrijfwijze van de naam van procureur-generaal “Bekzurkanov.”, zoals deze wordt vermeld in de bestreden beslissing, licht verschilt van de schrijfwijze in het verhoorverslag van zijn broer D..

Dit element doet echter geen afbreuk aan de frappant tegenstrijdige verklaringen die verzoeker en zijn broer hebben afgelegd; verzoekers broer stelde immers dat zijn chef hem vertelde dat de mensen van B. achter de dreig telefoons en de latere fysieke aanvallen op hem en zijn broer zaten, terwijl verzoeker stelde dat waarschijnlijk iemand van de overheid achter de bedreigingen zat, maar uitdrukkelijk ontkende dat B. verband hield met hun problemen (zie verhoorverslag van 20 februari 2012, p. 23-24):

Vraag: “Wie is B. en waarom vermeldt u zijn naam?”

Antwoord: “Volgens wat ik vernomen heb, was hij ooit de procureur-generaal. Voor de revolutie was het S. Dan werd hij raadsman voor de orde. B. bekleedde die plaats na de revolutie.”

Vraag: “Waarom vermeldt u die naam. Wat heeft hij te maken met uw problemen?”

Antwoord: “Geen verband. Zijn naam kwam overal voor. Ik kende de andere mensen niet. Na de brand in het parket-generaal verscheen hij daar als eerste. Hij legde iets uit aan de mensen in het KIR.”

Vraag: “Ik snap niet helemaal waarom u deze naam vermeld. Heeft hij iets te maken met de problemen van u en uw broer?”

Antwoord: “Nee. Geen verband met ons probleem.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat hij verklaarde dat de bedreigingen afkomstig zijn van personen die deel uitmaken van de voorlopige regering van Kirgizië en hij in navolging van zijn broer D., de genaamde “B.” heeft genoemd “hetgeen perfect overeenkomt met de verklaringen van zijn broer D.” (zie verzoekschrift p. 17), strijdt dit duidelijk met zijn eerder afgelegde verklaring op het Commissariaat-generaal. Tot twee maal toe bevestigde hij daar immers dat B. geen verband hield met hun problemen.

De commissaris-generaal besloot in zijn beslissing bijgevolg correct dat, indien verzoekers broer werkelijk via een goed ingelichte bron zou hebben vernomen dat B. verantwoordelijk was voor hun problemen, er kon worden verwacht dat de broer verzoeker hiervan op de hoogte had gesteld, wat in casu niet is gebeurd.

Daarnaast merkte de commissaris-generaal correct op dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker nauwelijks iets scheen te weten over de bescherming die zijn broer zou hebben gezocht bij de politie; zo kon verzoeker die op de avond van 13 september 2010 -de dag dat zijn broer thuis was aangevallen-, naar diens broers woning ging, niet preciseren of zijn broer die dag al naar de politie was gegaan of pas later. Daarnaast kon verzoeker evenmin specificeren welk gevolg de politie aan deze klacht heeft gegeven.

De opwerping in het verzoekschrift dat verzoeker zijn broer niet heeft vergezeld naar de politie om er klacht neer te leggen, waardoor het moeilijk is om met zekerheid de exacte datum te kennen op dewelke zijn broer D. zich naar de politie heeft begeven, doet geen afbreuk aan het feit dat aangezien beide broers worden vervolgd omwille van dezelfde redenen, redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker weet of zijn broer al meteen bescherming had gezocht, of, dat hij dit eventueel later nog van plan was en weet of die klacht door de politie al dan niet aanvaard werd.

De onwetendheid van verzoeker aangaande deze essentiële elementen keert zich wel degelijk tegen zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker zich in zijn verzoekschrift niet akkoord verklaart met de commissaris-generaal die aan het neergelegde politieverlag geen bewijswaarde toekent en opwerpt dat de redenering van de commissaris-generaal louter subjectief is en door geen enkel document wordt ondersteund, antwoordt de Raad dat de commissaris-generaal een ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten. Ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kan hij aan deze stukken iedere bewijswaarde ontzeggen (RvS, nr. 180.410 van 4 maart 2008; RvV, nr. 13.077 van 25 juni 2008; RvV, nr. 32 872 van 20 oktober 2009).

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze heeft opgemerkt dat de inhoud van dit politieverlag uiterst vaag is en dat dit document bovendien helemaal niet voldoet aan de vormvereisten voor een document dat zou uitgegeven zijn door een officiële instantie. De vaststellingen die de commissaris-generaal maakt omtrent het stuk, vinden steun vinden in het administratief dossier en zijn pertinent, waardoor terecht aan dit stuk bewijswaarde wordt onthouden.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, hoeft de commissaris-generaal geen document toe te voegen aan het administratief dossier om de bewijswaarde aan het neergelegde attest van de politie te ontzeggen gezien vaststaat dat bepaalde cruciale gegevens waarvan verwacht mag worden dat deze vermeld worden op het stuk, ontbreken.

Verder stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vast dat verzoeker en zijn broer ook tegenstrijdige verklaringen aflegden over het incident op 16 september 2010 waarbij ze beiden werden geslagen en neergestoken:

“U verklaarde dat u en uw broer thuis waren toen drie onbekende mannen aan de poort kwamen. U ging eerst naar buiten en begon een discussie met deze mannen. Even later kwam uw broer naar buiten en mengde hij zich in het gesprek. Na deze conversatie werden jullie vervolgens beiden geslagen er neergestoken (CGVS, p. 26). Uw broer gaf echter een andere versie van dit verhaal. Hij beweerde dat u, op het moment dat hij buiten kwam, reeds in een plas bloed op de grond lag. Uw belagers waren u op dat moment aan het schoppen. Na een korte discussie, zou uw broer vervolgens ook zijn toegetakeld door deze mannen (CGVS A. (...), p. 16, 22-23). Toen uw broer met deze verschillende versies werd geconfronteerd, kon hij hier geen afdoende verklaring voor bieden (CGVS A. (...), p. 24).”

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, beweert dat het geen echte contradicties betreft en voert nog aan dat zijn broer D. nooit geconfronteerd met de verklaringen van verzoeker.

De Raad stelt ook hier vast dat het zich niet akkoord verklaren met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het ontkennen van contradicties niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Met betrekking tot de afwezigheid van confrontatie van de verklaringen, verwijst de Raad naar wat werd uiteengezet onder punt 2.5.

Waar verzoeker opmerkt dat hij en zijn broer een origineel medisch attest hebben voorgelegd, waarin wordt vermeld dat ze beiden gehospitaliseerd zijn tussen 16 en 27 september 2010 en dit bijgevolg een begin van bewijs vormt van de ingeroepen gebeurtenissen, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht aangaf dat dit niet kan worden gezien als een bewijs van de verklaringen van verzoeker en zijn broer dat ze in het ziekenhuis belandden omwille van de problemen die ze hadden met (handlangers van) het nieuwe bewind in Kirgizië, gezien deze getuigschriften geen melding maken van de oorzaak van de verwondingen.

Ten slotte merkt de commissaris-generaal in zijn beslissing correct op dat het opmerkelijk is dat zowel verzoeker als zijn broer, moeite hadden om het laatste contact met hun vervolgers te situeren in de tijd: *“U vertelde dat u na uw ontslag uit het ziekenhuis op 27 september 2010 nog één keer werd opgebeld. U kreeg opnieuw de vraag om te getuigen tegen S. (...). U verklaarde dat u toen instemde met dit verzoek met de bedoeling om tijd te rekken. U vertelde dat u dit laatste telefoontje kreeg in oktober 2010. Gezien het grote belang van deze gebeurtenis is het echter niet geloofwaardig dat u deze gebeurtenis niet nauwkeuriger kon situeren in de tijd (CGVS, p. 17). Ook uw broer kon dit incident niet situeren. Hij kon zelfs niet zeggen of u dit telefoontje had ontvangen net na jullie ontslag uit het ziekenhuis, een week later of pas vlak voor jullie gezamenlijke vertrek uit Kirgizië (CGVS A. (...), p. 21).”*

Wederom wijst verzoeker in zijn verweer op de afwezigheid van confrontatie en ontkent hij dat er sprake is van een tegenstrijdigheid. De Raad verwijst dienaangaande naar wat hieromtrent reeds eerder werd gesteld.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige doorheen zijn verzoekschrift beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen –ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof worden gehecht; bij een ongeloofwaardig relaas is er geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangaande de grief van verzoeker omtrent de niet afdoende motivering in de bestreden beslissing betreffende de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus, leest de Raad in de bestreden beslissingen dat verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, omdat wat betreft artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet, geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas -en voor de toekenning ervan een geloofwaardig relaas vereist is- en in Kirgizië geen situatie voorhanden is in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet.

Het feit dat deze motieven gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker kan inderdaad niet steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar het Cedoca-document, als bewijs voor het reëel risico dat hij loopt op ernstige schade bestaande uit foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, merkt de Raad op dat de verwijzing naar een algemeen rapport niet volstaat, maar verzoeker zijn beweringen moet staven met een begin van concreet en persoonlijk bewijs. Verzoeker is hiertoe in gebreke gebleven.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal. De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Gezien het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is, dient de nood aan bescherming in het licht van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet onderzocht te worden.

2.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 20 februari 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de

grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE